

Fra: Klaus Vilner [mailto:Klaus.Vilner@wanadoo.fr]

Sendt: 7. december 2007 01:13

Til: Jacob Ravn

Emne: Lovforslag L 13 om dobbeltbeskatningsaftaler med Frankrig og Spanien

Hr. Jacob Ravn,
Udvalgssekretær i Folketingets Skatteudvalg.

Ang: Forslag L 13 til lov om bemyndigelse til opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster mellem Danmark og henholdsvis Frankrig og Spanien.

Jeg har haft nogle overvejelser omkring det velovervejede i, at lovforslaget om bemyndigelse til fra dansk side at kunne opsigelse dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med Frankrig og Spanien gennemføres som en hastesag i Folketinget uden iagttagelse af den normale 30 dages regel og uden at der har været afholdt høring af lovforslaget, inden det gennemføres, og jeg skal venligst anmode om, at mine overvejelser omdeles til Skatteudvalgets medlemmer og til Skatteministeren.

Forslag om høring

Som bekendt er det foreslået, at lovforslaget trækkes gennem Folketinget som en hastesag til endelig vedtagelse ved tredje behandling en gang i næste uge, og uden at der har været afholdt høring, hvor man har sikret sig mod konsekvenser af en opsigelse af dobbeltbeskatningsaftalerne, som man ikke har været opmærksom på, hos de embedsmænd i Udenrigsministeriet og de personer i erhvervsorganisationerne, som har den daglige kontakt til de franske og spanske myndigheder og erhvervscontakter. Frankrig er en stormagt, og Spanien betragter sig vel også med en vis ret som en sådan, og i disse lande er man ikke indstillet på at lade sig diktere af et lille land i Europas periferi med en relativt lille befolkning, som agter at opsigelse dobbeltbeskatningsaftalerne, hvis man ikke makker ret, som følge af en kongruensmatematik om at man ønsker kongruens mellem beskatning af indbetalinger på pensioner og beskatning af udbetalinger på pensioner. Der står meget større interesser på spil for Frankrig og Spanien end en sådan kongruensmatematik, og der er derfor overvejende sandsynlighed for, at man i Frankrig og Spanien lader Danmark opsigelse dobbeltbeskatningsoverenskomsterne uden at efterkomme det danske ønske, specielt da en opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne ikke vil have ret stor skadevirkning på Frankrig, franske erhvervsinteresser og franske statsborgere (og de tilsvarende spanske interesser), men fortrinsvis vil ramme Danmark, danske erhvervsinteresser og danske statsborgere, hvad enten de bor i Danmark eller i Frankrig (eller Spanien).

Det vil altså blive overladt til nogle embedsmænd i Skatteministeriet at skulle håndtere en konflikt med en stormagt som Frankrig og en anden stor europæisk nation som Spanien, uden at man på forhånd har stukket fingeren i jorden og sikret sig, hvilke konsekvenser en sådan konflikt kan medføre, også konsekvenser udenfor det deciderede skattemæssige område.

Opsiges dobbeltbeskatningsoverenskomsterne, har Danmark ikke længere dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og Spanien, og man kan ikke bare annullere indgrebet og få dobbeltbeskatningsoverenskomsterne tilbage.

Det er i den situation reelt Frankrig og Spanien, der afgør, om der skal oprettes nye dobbeltbeskatningsaftaler og ikke Danmark, og de to lande kan sidde tilbagelænet i årevis og afvente, at Danmark til sidst kryber til Canossa og invilliger i at underskrive nye dobbeltbeskatningsaftaler med de to lande på de vilkår, som de selv sætter. Og indtil dette sker, kan de to lande se til med undren, at Danmark har foretaget et indgreb, som ikke i sønderlig grad skader dem selv, men som skader Danmark, Danmarks erhvervsinteresser og danske statsborgere. Danmark spiller sig med andre ord forhandlingsinitiativet af hænde ved at opsigelse dobbeltbeskatningsaftalerne.

Og da aktionen oven i købet er iværksat samlet overfor de to lande, kan disse følgelig holde kontakt med hinanden og lægge en fælles strategi. I Spanien taler man udmærket fransk, og de to landes repræsentanter kan derfor holde kontakt og lægge strategien på et sprog, som de begge behersker.

Og denne situation skal tackles af nogle embedsmænd i Skatteministeriet uden at man på forhånd har sikret sig mod de mulige videre konsekvenser af en opsigelse.

Der er meget stor forskel på at opsigelse en dobbeltbeskatningsaftale med et lande som Malta og Portugal og at opsigelse dobbeltbeskatningsaftalerne med stormagter som Frankrig og Spanien.

Landene er betydeligt større, og samkvemmet med disse er også betydeligt større. Det antal personer og virksomheder, fortrinsvis danske, som i det daglige er afhængige af, at man har en dobbeltbeskatningsaftale med Frankrig og med Spanien er også væsentligt større, og det samme er de økonomiske interesser, der knytter sig til, at der ikke skabes usikkerhed eller ulemper ved, at der ikke længere er en dobbeltbeskatningsaftale med de to lande.

Jeg skal derfor anbefale, at der, inden lovforslaget forelægges til endelig vedtagelse, sker en høring, fortrinsvis hos Udenrigsministeriet og hos danske erhvervsorganisationer, der har erhvervskontakter til Frankrig og Spanien, for at få et overblik over de konsekvenser, som en opsigelse af dobbeltbeskatningsaftalerne kan have.

Jeg vil også anbefale, at det besluttes, at der ikke sker en opsigelse af dobbeltbeskatningsaftalerne med Frankrig eller med Spanien, uden at man før dette sker har fået spørgsmålet forelagt i Skatteudvalget, således at man der kan foretage en gennemgående drøftelse af konsekvenserne af en opsigelse og i givet fald bestemme, om der skal ske fornyet kontakt til de instanser, som i det daglige har kontakterne til Frankrig og Spanien, for at sikre sig mod konsekvenserne af en opsigelse, man ikke har kunnet overskue.

Frankrigs forventede stillingtagen til de danske ønsker til en ny dobbeltbeskatningsaftale.

a) Jeg vil tro, at man fra fransk side ikke vil have problemer med at imødekomme det danske ønske om at indføre en withholding tax (udbytteskat) på 15 % (efter en ændring af dansk lovgivning) på udbetalinger af udbytter fra danske selskaber til franske aktionærer, såfremt bestemmelsen gøres reciprok, så Frankrig også kan tilbageholde 15% af udbyttebetalinger til danske aktionærer. Franske investeringer er ikke rettet mod de nordiske lande, og der er derfor formentlig flere franske aktier på danske hænder end danske aktier på franske hænder, så ændringen vil formentlig betyde en nettogevinst for Frankrig i forhold til den nugældende situation, så Frankrig får et større provenu end nu (og Danmark mindre provenu end nu), og det kan man jo i Frankrig ikke have noget imod. Frankrig har i øvrigt tilsvarende bestemmelser i dobbeltbeskatningsaftaler med en lang række andre lande.

b) Jeg vil også tro, at man vil være villig til at imødekomme det danske ønske om af kunne beskatte danske skatteborgeres fremtidige erhvervelser af fast ejendom i Frankrig med ejendomsværdiskat. Det kommer ikke til at betyde noget provenutab for Frankrig, og da der er lagt op til, at man i ejendomsværdiskatten kan fratække erlagte franske ejendomsskatter ligesom overfor andre lande, og disse franske skatter i almindelighed er af stort set samme størrelse som de danske ejendomsværdiskatter, vil det ikke afstedkomme noget provenu af væsentlig betydning til Danmark, men højst bevirke øgede administrative byrder til revisorer og lignende og i skattevæsenet.

Der er det problem, at man ikke har nogen ejendomsvurdering i Frankrig, således at danske ejere af ejendomme i Frankrig kan få vanskeligheder med at angive den værdi, der ligger til grund for beregningen af ejendomsværdiskatten, med mindre man er villig til at acceptere en pragmatisk løsning om at man lader ejeren selv "vurdere" ejendommens værdi. Sker dette kan det i hvert fald blive svært for de danske skattemyndigheder at bestride denne værdi på grund af den manglende officielle fastsættelse af værdien af franske ejendomme.

c) Spørgsmålet er, hvilke ønsker Frankrig vil have til en ny dobbeltbeskatningsaftale. Frankrig har i dag nogle afgifter i forbindelse med overdragelse af fast ejendomme, som ikke kan gennemføres overfor Danmark som konsekvens af den gældende dobbeltbeskatningsaftale, og det må forventes, at Frankrig ønsker åbnet op for beskatning deraf, hvilket vil kunne komme til at betyde øget fransk beskatning af danskere, der deltager i sådanne transaktioner. Det er muligt, at Frankrig har andre ønsker til en ny

dobbeltbeskatningsaftale.

d) Det helt store spørgsmål er beskatningen af pensioner, hvor Danmark ønsker at kunne beskatte alle arbejdsmarkedspensioner og privattegnede pensioner, et ønske, som Frankrig (og Spanien) hidtil har modsat sig. Det danske synspunkt er, at når man i Danmark giver fradrag ved indbetalingerne på arbejdsmarkedspensioner og privattegnede pensioner, så ønsker man også at kunne beskatte udbetalinger af arbejdsmarkedspensionerne og de privattegnede pensioner, og man kan i den forbindelse anføre, at man med lidt held med tiden kan opnå et årligt nettoprovenu på 100 millioner kroner ved en sådan omlægning.

Jeg tror, at man i Frankrig vil have meget lidt til overs for den danske kongruensmatematik og vil være af den opfattelse, at det må være et spørgsmål, som Danmark selv må løse, og det kan ikke være meningen, at det skal være Frankrig, som skal løse dette interne danske problem.

Frankrig kan i den forbindelse anføre, at man også tillader, at indbetalinger på franske arbejdsmarkedspensioner kan ske uden beskatning, og at beskatning først sker, når de udbetales, samt at man i aftaler med andre lande er villig til at acceptere, at det er disse, der har beskatningsretten, hvis modtageren i mellemtiden er flyttet til et andet land.

Inden man påbegynder forhandlingerne med Frankrig og med Spanien, skal man derfor fra dansk side gøre sig klart, at der fra fransk (og spansk) side gør sig meget store økonomiske og skattemæssige interesser gældende, som er langt større og mere væsentlige end den danske kongruensfilosofi.

Dette vil med stor sandsynlighed bevirke, at Frankrig (og formentlig også Spanien) påny vil afvise det danske ønske, og at vi her har at gøre med en "dealbreaker", som bevirker, at forhandlingerne om en ny fransk (og spansk) dobbeltforhandlingsoverenskomst ikke fører til resultat, med mindre man fra dansk side giver sig på dette spørgsmål, og at man fra dansk side bliver stillet overfor senere at skulle beslutte, om man skal opsige dobbeltbeskatningsaftalerne med Frankrig og Spanien, med den mulige konsekvens, at Danmark kan komme til at stå udenfor dobbeltbeskatningsaftaler med de to lande i en årrække.

I OECD's modeloverenskomst er det bopælslandet, der har beskatningsretten, og det er det princip, der gælder i de fleste dobbeltbeskatningsaftaler og i de dobbeltbeskatningsaftaler, som Frankrig har med andre lande. Det er altså Danmark, der har den vanskelige opgave at skulle få gennemført, at dobbeltbeskatningsaftalen mellem Frankrig og Danmark skal afvige fra det i øvrigt almindeligt gældende.

Frankrig er det største turistland i verden, og Spanien følger tæt derefter. Både Frankrig og Spanien har åbnet op for fri adgang for udlændinge til at erhverve sig fast ejendom i deres lande og til at bosætte sig der (selvfølgelig med respekt af gældende immigrationsbestemmelser). Der er meget store befolkningsgrupper, som har benyttet sig af denne adgang, og som har anskaffet sig en bolig i Frankrig og Spanien, og som har bosat sig i disse lande eller kan bestemme sig til at bosætte sig der i de kommende år. Fra Holland, fra Belgien, fra England og Irland, fra Schweiz og Østrig, fra Tyskland, fra USA og fra de tidligere franske (og spanske) kolonier. Der er i de senere år sket et stort opkøb af ejendomme fra landene i Østeuropa og ikke mindst fra Rusland. Og mange af disse, der har købt fast ejendom, kan i de kommende år flytte til Frankrig eller Spanien.

Frankrig og Spanien er uden sammenligning de to lande i Europa, der har flest pensionister fra andre lande boende på deres territorium.

Når man tager bopæl i Frankrig eller Spanien, kommer man naturligvis til at betale skat til disse lande efter de samme regler som de borgere, som allerede bor i de to lande og som tilflytter kommer man derved til at bidrage til landenes samfundshusholdning.

Det som man nu ønsker sig fra dansk side, det er, at hvis man kommer fra Danmark og flytter til Frankrig eller Spanien, så skal man ikke betale skat til Frankrig eller Spanien af sin pension, men man skal betale skatten til Danmark. Ud fra en matematisk beregning, som bevirker, at Danmark kan få et forøget provenu ad åre på omkring 100 millioner kroner.

Dette vil formentlig komme til at betyde, at Frankrig og Spanien vil få et provenutab i samme størrelsesorden, men dette er næppe afgørende.

Det, som er det virkelige problem, det er, hvor mange andre lande, der vil kunne fremkomme med det samme ønske om at måtte beskatte sine egne borgere, der er flyttet eller i de kommende år vil flytte til Frankrig og Spanien ud fra en begrundelse, der vil være lige så søgt som den danske begrundelse er i franske (og spanske) øjne, således at Frankrig og Spanien modsvarende skal give afkald på skatteindtægter fra de

pågældende. Eller med andre ord hvor mange udenlandske statsborgere, man skal give adgang til at kunne bo og opholde sig kvit og frit på deres territorium uden at betale skat både nu og i fremtiden som en konsekvens af, at man har givet efter for det danske ønske om, at Danmark kan beskattes indtægter fra danske pensionister i Frankrig og Spanien på tværs af de regler, der findes i den gældende OECD-modeloverenskomst.

Det siger sig selv, at man i Frankrig og i Spanien ikke vil være villig til at acceptere, at en lang række lande på denne måde får adgang til at lægge et sugerør ind i den franske og spanske statskasse og suge milliarder ud af de franske og spanske statsregnskaber. Disse overvejelser er meget mere afgørende end den kongruensargumentation, som føres frem fra dansk side, og derfor må man fra dansk side være forberedt på, at med mindre man er villig til at give sig på dette punkt, så kommer der ikke nye dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og med Spanien.

2) Forhandlingspositionen overfor Frankrig (og Spanien).

Bemærkningerne til lovforslaget synes at forudsætte, at såfremt den danske regering opsig dobbeltbeskatningsoverenskomsterne eller får adgang til at true med at opsig dobbeltbeskatningsoverenskomsterne, så forbedres den danske forhandlingsposition væsentligt, og så vil både Frankrig og Spanien imødekomme de danske krav og indgå en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst på de danske vilkår. Men er dette rigtigt?

Frankrig er en stormagt, og Frankrig lader sig ikke påvirke af trusler eller af ultimative krav.

Frankrig er en tidligere kolonimagt, og når Frankrig har drøftelser med de tidligere kolonilande, så kan landet venligt men fast komme med henstillinger til disse lande, og så forventer man, at disse lande følger henstillingerne og gør som Frankrig ønsker.

Frankrig betragter sig som det ledende land i Europa og som det land, der fører an i det europæiske samarbejde.

Frankrig har plads i FN's sikkerhedsråd som fast medlem og er vant til at skulle bidrage til løsning på topniveau af internationale konflikter (når landet vel at mærke bestemmer sig til at ville bidrage).

Frankrig betragter sig som lederen indenfor internationalt diplomati og forventer, at al kontakten til dem sker på diplomatiets sprog, som er fransk, og efter regler, som man er vant til indenfor fransk diplomati.

Frankrig er det arealmæssigt største land i Europa (bortset fra Tyrkiet, hvis dette land tilhører Europa) og forventer at blive behandlet som sådant.

Det er med andre ord en ganske anden forhandlingsmodpart Danmark har med at gøre end med forhandlingerne med Malta og Portugal i sin tid.

Det samme gør sig måske ikke gældende for Spaniens vedkommende, men Spanien er også et stort og stolt land og et tidligere stort kolonirige, som ikke lader sig koste med.

De franske (og spanske) investeringer og økonomiske interesser retter sig ikke mod Danmark og de nordiske lande, og disse lande har kun en meget marginal interesse for Frankrig (og Spanien).

Det er meget få franske (og spanske) statsborgere, der flytter til Danmark og bosætter sig der.

Det er meget få franske (og spanske) statsborgere, der køber fast ejendom i Danmark.

Danmark har derfor kun en meget marginal plads i det franske (og spanske) helhedsbillede. Mange franskmænd har i øvrigt det yderste besvær med at fastslå, hvor Danmark ligger på landkortet.

Man må derfor regne med, at man fra fransk (og spansk) side vil tage det yderst afslappet, såfremt man fra dansk side truer med at opsig dobbeltbeskatningsaftalen eller gør brug af denne trussel.

Franske (og spanske) fundamentale interesser berøres slet ikke af en sådan opsigelse.

Derimod vil en opsigelse skade danske interesser og skabe en del problemer og usikkerhed for danske erhvervsinteresser, for danske statsborgere, der har eller planlægger relationer af den ene eller den anden art

til Frankrig, eller som bor i Frankrig og er afhængige af af relationer til Danmark. Men det er jo et rent dansk anliggende, og det kan man fra fransk side se stort på.

Man må derfor forudse, at hvis man fra dansk side truer med at opsigte dobbeltbeskatningsaftalen, så skader man ikke Frankrig, og så kan den franske position blive, at hvis Danmark ikke længere vil samarbejde i skattespørgsmål, ligesom de ikke vil samarbejde i Europapolitikken (forbeholdene) og tidligere ikke ville samarbejde i forsvarspolitikken (fodnoterne), så er det et dansk problem, og så må de i grunden selv om det.

Man skal specielt ikke regne med, at Frankrig vil lade sig true ved en opsigelse af overenskomsterne. Hvis Danmark opsiger overenskomsterne, så er der ikke længere overenskomster, og så kan man i Frankrig sætte sig på hænderne og vente på, at Danmark er villig til at indgå en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst på de vilkår som Frankrig (og Spanien) opstiller, og i den situation behøver man i Frankrig ikke tage hensyn til det danske ønske om kongruens mellem skat på indbetalinger og skat på udbetalinger på pensioner.

Opsigelse af de gældende overenskomster

Man må regne med som en nærliggende mulighed, at man fra dansk side til næste sommer står med en situation, hvor man ikke er kommet til enighed med Frankrig (og Spanien) om pensionsbeskatningsspørgsmålet, og at man derfor står overfor det valg, om man skal benytte sig af bemyndigelsen til at opsigte dobbeltbeskatningsoverenskomsterne, eller om det alligevel ikke er mere velovervejet at fortsætte forhandlingerne uden en opsigelse, selvom det kan komme til at betyde, at tidspunktet for nye dobbeltbeskatningsoverenskomster kan blive rykket til senere end den 1. januar 2009.

Kommer man i den situation, må man også overveje, om man alligevel ikke kommer frem til en for Danmark mere tilfredsstillende løsning ved at give efter for den franske (og spanske) modstand og i stedet aftaler en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst på vilkår, som begge parter kan blive enige om, selvom det kommer til at betyde, at Danmark må afstå fra det absolutte krav om at kunne beskatte danske pensionsudbetalinger til personer, som er bosat i Frankrig og Spanien.

Beslutter man sig imidlertid til fra dansk side at skride til opsigelse af dobbeltbeskatningsaftalerne med Frankrig og/eller Spanien, vil jeg anbefale, at man inden dette sker, forelægger spørgsmålet til drøftelse i Skatteudvalget, og at der til brug for denne drøftelse udarbejdes et arbejdspapir med en tilbundsående analyse af konsekvenserne af en opsigelse, og at denne ledsages af udtalelser fra de instanser, som til daglig har kontakterne til Frankrig, herunder blandt andet Udenrigsministeriet og erhvervsorganisationerne, for at få et overblik over konsekvenserne af en opsigelse.

Man må i den forbindelse være klar over, at en opsigelse af overenskomsterne kan betyde, at man kommer til at stå uden overenskomster i en årrække og at ens forhandlingsposition i forbindelse med forhandling om nye overenskomster kan være svækket.

Nogle spørgsmål i forbindelse med en opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Frankrig

I kommentarerne til lovforslaget er der kun taget stilling til et fåtal af de problemstillinger, der kan opstå ved en opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Frankrig, såfremt dette skridt kommer til at betyde, at Danmark står uden dobbeltbeskatningsoverenskomst med Frankrig over en længere periode, og i flere henseender holder den beskrivelse, der er givet, ikke.

Lad mig give et par eksempler:

a) I bemærkningerne til lovforslaget fastslås det som en selvfølge, at Danmark opnår retten til at beskatte danske pensionsudbetalinger til personer bosiddende i Frankrig, hvis dobbeltbeskatningsoverenskomsten ophæves. Men er dette rigtigt?

De pågældende personer er bosat på fransk territorium, og det er derfor basalt set Frankrig, som har beskatningsretten over pensionsudbetalinger til disse personer, og de vil fortat blive beskattet efter franske skatteregler, selvom dobbeltbeskatningsoverenskomsten ophæves. Franske skatteregler ændres naturligvis ikke ved, at Danmark opsiger dobbeltbeskatningsaftalen med Frankrig. Jeg har for nylig i anden forbindelse overfor Skatteudvalget gjort opmærksom på, at de franske marginalskatte ikke er meget lavere end de tilsvarende danske marginalskatte, når det drejer sig om arbejdsmarkedspensioner, og alle indkomsthængige skatter og ydelser tages i betragtning. Og den danske beskatning af disse pensionsudbetalinger kan derfor kun komme til at angå det begrænsede beløb, som dansk beskatning er højere end fransk beskatning.

Det er nok mere rigtigt end forfatteren til bemærkningerne til lovforslaget umiddelbart har været klar over, når det anføres, at provenuvirkningen i de første år skønnes at være meget begrænset.

Er der i øvrigt tage stilling til, hvilke skatter man fra dansk side vil tage i betragtning ved en sådan dansk top-up beskatning? Er det alene den almindelige franske indkomstbeskatning (impôts sur le revenu) med den virkning, at den danske pensionsmodtager i Frankrig vil blive brandbeskattet, når de samlede skatter lægges sammen? Eller vil man også anerkende de sociale skatter (Contributions sociales)? Og sygesikringskatterne (Sécurité Sociale)?

b) I bemærkningerne til lovforslaget fastslås det som en selvfølge, at Danmark fortsat vil have beskatningsretten til danske stats- og tjenestemandspensioner, hvis den berettigede som pensionist er bosat i Frankrig. Men er dette rigtigt?

Den pågældende er bosat på fransk territorium, og det er derfor Frankrig, der har beskatningsretten til de stats- og tjenestemandspensioner, som han modtager fra Danmark. Da der ikke længere er nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst, kan Danmark ikke længere komme den pågældende til undsætning og hindre, at han fremover beskattes i Frankrig.

Har man i skatteministeriet overvejet, om Frankrig kan og vil gøre brug af denne ret?

For mig at se er der intet, der hindrer dem i at gøre brug deraf, hvis de ønsker det.

Den pågældende pensionerede tjenestemand ophører altså med at betale dansk skat og skal i stedet fremover til at betale fransk skat af sin statspension, og Danmark får kun adgang til som top-up beskatning at beskatte den meget lille beløb, som dansk beskatning er højere end fransk beskatning.

Nu blev den meget begrænsede provenuvirkning vistnok ændret til at være et provenu-tab.

Og så skal den pensionerede tjenestemand pludselig - udover at måtte sætte sig ind i de komplicerede franske skatteforhold - til at forhandle med de danske skattemyndigheder om, hvor mange af de skatter, han skal erlægge til det franske skattevæsen, som de danske skattemyndigheder er villige til at kompensere i forbindelse med en dansk restbeskatning.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg håber med dette at have gjort det klart, at der er særdeles mange problemer, der skal tages stilling til ved en opsigelse af den dansk-franske dobbeltbeskatningsaftale og den ditto dansk-spanske, og jeg vil derfor opfordre til, at man tænker sig meget grundigt om, før man skrider til en opsigelse.

Og endelig skal jeg opfordre til, at man ikke gennemfører lovforslaget som en hastesag men i stedet indhenter en bedømmelse af de konsekvenser, som en opsigelse vil kunne have hos de instanser, som i det daglige varetager de danske kontakterne til Frankrig, før man skrider til endelig vedtagelse af lovforslaget.

Med venlig hilsen

Klaus Vilner

Klaus Vilne
Pallies
Le Bourg
F - 12540 Le Clapier
France

Telefon: 00 33 565 99 38 21
Telefax: 00 33 565 99 38 21
e-mail: Klaus.Vilner@wanadoo.fr